

Отъ разгледването на горната таблица се вижда: 1) че най гориститѣ околии въ Княжеството, въ които третата часть и повече отъ общото пространство е покрита съ гори, заематъ источнитѣ и централнитѣ балкани (отъ Черно-море до вр. Баба, въ Етрополскитѣ планини), склоноветѣ на централнитѣ (Рупчоскитѣ) и западни (Чепински) Родопи и тия на Осиговската, Рила и Странджа планини; 2) че околинитѣ, въ които четвъртината отъ общото пространство се намира подъ гори, обхващатъ Делиорманската възвишенность, Тузлука и склоноветѣ на Ихтиманскитѣ, Етрополскитѣ и Умургащ планини; 3) че околинитѣ, процента на които се колебае мѣжду 10 и 20%, заематъ западната крайгранична ивица на Княжеството, склоноветѣ на источнитѣ (Кърджалийскитѣ) Родопи и Караджа-Дагъ и сѣвернитѣ прѣдпланини, отъ гр. Вратца до гр. Търново и, най послѣ, 4) че най бѣднитѣ въ Княжеството околии съ гори, се нарѣждатъ въ два почти паралелни единъ на другъ носии, единий на Сѣверъ отъ Балкана, край брѣговетѣ на Дунава, а другий на Югъ — по срѣдата на Тракийската равнина. Къмъ най бѣднитѣ съ гори околии принадлежатъ още и тия, които заематъ сѣвероисточната приморска ивица (Балчикска, Добричка и Провадийска околии) и Софийската котловина (Софийска и Ново-Селска). Най гористи околии въ Княжеството, както виждаме отъ таблицата, сѣ Ново-Селска (Вар. окръгъ) и Пещерска, въ които горитѣ заематъ повече отъ половината отъ общото имъ пространство, а най бѣдни въ това отношение — околинитѣ Свищовска, Орѣховска и Балчикска, съ процентъ на гори недостигающъ даже и 2% отъ общото пространство.

За забѣлѣзване е въобще, че южнитѣ склонове на Стара-Планина, а особенно склоноветѣ на Берковскитѣ, Софийскитѣ (Умургащ), Етрополскитѣ, Златишкитѣ, Карловскитѣ и Еленскитѣ балкани сѣ почти голи и скалисти, когато, напротивъ, сѣвернитѣ, по цѣлото продължение, сѣ покрити съ добра и гѣста дѣвственна гора. Голи и скалисти сѣ, така сѣщо, малкитѣ Софийски балкани, по голѣмата часть отъ Витоша, Люлинъ планина и Драгоманската Съдловина. Сѣщото може да се каже и по отношение на Караджа-Дагъ, която, вслѣдствие голѣмата населенность, е почти лишена отъ лѣсове навсѣкѣдѣ, освѣнъ въ сѣверозападната часть, около с. Аджаръ.

За да завършимъ съ разгледването на горитѣ, остава да споменемъ нѣщо и за състава имъ, т. е. отъ какъвъ родъ дървета се състоятъ тѣ и отъ каква възраст сѣ. Спорѣдъ докладитѣ на окръжнитѣ управители отъ 1888 до 1893 год., състава на горитѣ въ разнитѣ окръзи е, както слѣдва:

Окръжи.	Прѣобладающъ родъ дървета.
Бургаский.	Джбъ, букъ и клень.
Варненский	Въ околинитѣ Балчикска, Добричка и Провадийска, джбъ, габеръ и клень, а въ Ново-Селска и Варнеска — джбъ и букъ.
Видинский.	Въ околинитѣ Видинска и Кулска, джбъ, габеръ и липа, а въ Вѣлоградчикска, исклучително букъ и по най високитѣ мѣста елха.